

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/123/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117217441
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117217441.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: I. X., nar. XX.XX.XXXX, I. X, T., zastúpený JUDr. Ladislav Sedlák, Gándhího 12/33, Martin, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, IČO : 30 807 484, o antidiskriminačnú žalobu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C/32/2017-118 zo dňa 21.septembra 2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Súd žalobu zamietal. II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa domáhal ochrany pred diskrimináciou, ktorá mala spočívať v aplikácii článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 žalovaným v rozhodnutí č. XXX XXX XXXX X zo dňa 12.05.2014, ktorým došlo k zníženiu starobného dôchodku žalobcu na sumu 184,70 € mesačne. Z predmetného rozhodnutia Sociálnej poisťovne bolo preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok a tiež na výsluhový príspevok. Žalobca žiadosťou zo dňa 18.09.2013 žiadal o prepočítanie starobného dôchodku, žalovaný však postupom podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, § 112 ods. 3 a 6, § 259 ods. 1, § 293k, § 293l ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ako aj použitím článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 s poukazom na judikát č. R55/2011 znížil jeho starobný dôchodok na sumu 184,70 € mesačne od 16.06.2014. Na základe žalobcovej správnej žaloby o preskúmanie predmetného rozhodnutia, Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 25Sd/188/2014-83 zo dňa 08.12.2016 potvrdil napadnuté rozhodnutie a zároveň uviedol, že žalobcovi ako príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže SR bol od 1.10.1999 priznaný výsluhový príspevok, ktorý sa od 01.07.2002 považuje za výsluhový dôchodok v nezmenenej výške podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný použil postup výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia, ktorá by žalobcovi patrila, ak by všetky doby poistenia žalobca získal vo všeobecnom systéme, a následne takto zistenú výšku krátil postupom podľa článku 33 Dohovoru č. 128, potom postupoval v súlade so zákonom. Žalobca nemohol spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplatená suma starobného dôchodku priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za tie doby, ktoré mal hodnotené aj v osobitom systéme pre nárok a výšku príspevku za službu, ktorý má od doručenia dôchodkového veku charakter dávky v starobe z osobitého systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem

starobného dôchodku neobsahuje. V predmetnom rozhodnutí Krajský súd v Žiline nepovažoval postup žalovaného za diskriminujúci a ani v rozpore s Ústavou SR. O opravnom prostriedku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 31.05.2017, sp. zn. 9So/19/2017, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline a stotožnil sa odôvodnením predmetného rozsudku. Postup žalovaného bol správny a súladný so zákonom aj podľa záveru Najvyššieho súdu.

1.2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 6 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, § 2 ods. 1, § 2a ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 3 ods. 1 a 2, § 8 ods. 4, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pre diskrimináciu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 12.05.2014 a ustanoveniami čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných pozostalostných dávkach. Žalobca tvrdil, že priama diskriminácia žalovaným bola spôsobená aplikáciou ustanovenia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, kde nemal byť dôchodok krátený do účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, t. j. od 01.07.2002 a následne použitím Dohovoru č. 128, ktorý napriek tomu, že bol ratifikovaný už v roku 1990, aplikovať sa začal až žalovaným od 01.07.2002. Súd prvej inštancie v prvom rade poukázal, že nie je oprávnený preskúmať ani rozhodnutia žalovaného, ani rozhodnutia súdov v rámci správneho konania, ktoré jediné majú právo zodpovedať otázku, či dôchodok žalobcu bol vypočítaný správne, v súlade so zákonom. Súd v tomto konaní nemá všetky údaje, pre preskúmanie zákonnosti a správnosti výpočtu starobného dôchodku. Pokiaľ ide o antidiskriminačnú žalobu, podľa zákona je zakázaná diskriminácia, ktorá má dôvod v danosti konkrétneho špecifika, napríklad vek, rasa, pohlavie a pod. K diskriminácii môže dôjsť tak konaním vo svojom základe protiprávnym konaním, ako aj konaním vo svojom základe v súlade s právom. Pokiaľ sa má jednať o diskrimináciu, musí tu byť taký dôvod nerovnakého zaobchádzania, ktorý spočíva v konkrétnom špecifiku diskriminovaného. Samotné porušenie predpisov tak bez toho, aby k nemu došlo pre konkrétnu daňovú diskrimináciu, nie je diskrimináciou. Žalobca tvrdil, že mu ako bývalému policajtovi vznikol nárok na výsluhový príspevok, neskôr aj na starobný dôchodok, pričom nezákonným spôsobom došlo ku kráteniu jeho starobného dôchodku, hoci bývalým policajtom a vojakom do 30.06.2002 nebol krátený starobný dôchodok. Špecifikum tvrdenej diskriminácie má spočívať v takzvanom inom postavení, keďže žalobca ako bývalý policajt mal nárok na výsluhový príspevok a aj starobný dôchodok. Žalobca mal v žalobe označiť nielen osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania, ale musí tiež označiť také skutočnosti, z ktorých možno usúdiť, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Dôkazné bremeno o tom, že došlo k diskriminácii osoby žalobcu, musí niesť samotný žalobca, navyše musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napríklad rasa, pôvod, iné postavenie alebo akýmkoľvek iným zákonom nedovolený dôvod. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovaného, ktorý má povinnosť preukázať svoje tvrdenie, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Subjektívny názor žalobcu na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Žalobca musí tvrdiť, čo je pohnútkou diskriminačného konania. Súd v tomto konaní len či došlo k diskriminácii, či tu existuje iná osoba v rovnakom postavení, ktorej bolo za tých istých okolností priznané niečo iné, niečo výhodnejšie ako žalobcovi. Žalobca diskrimináciu nepreukázal, na výzvu súdu neuviedol ani osobu v rovnakej situácii, absentuje tu preto komparátor, vo vzťahu ku ktorému by bolo možné skúmať, či došlo k diskriminácii žalobcu. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že pokiaľ by sa žalobca dovoľával zvýšenia dôchodku a namietal nesprávnosť, či nezákonnosť rozhodnutia, potom prípadná nesprávnosť rozhodnutia žalovaného môže byť vyslovená iba v správnom konaní na základe opraveného prostriedku. Žalobca tento spôsob použil, avšak neúspešne. Súd v rámci antidiskriminačnej žaloby neprináleží prehodnocovať právne závery orgánov rozhodujúcich o priznaní starobného dôchodku žalobcovi a ani posudzovať správnosť rozhodnutia. Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom o tom, že došlo k diskriminácii, potom nebolo možné žalobe vyhovieť. Súd prvej inštancie poukázal, že žalobca sa pôvodne domáhal priznania sumy 397,52 € mesačne od 01.09.2021 titulom zákonnej výšky jeho starobného dôchodku, súd prvej inštancie však v rámci predmetného konania nemá právomoc na priznanie starobného dôchodku žalobcovi, či doplatenie takéhoto dôchodku. Žalobca ani po výzve neuviedol jasný, zrozumiteľný a vykonateľný petít, keď sa po zmene žaloby domáhal uloženia povinnosti žalovanému upustiť od protiprávneho konania a napraviť protiprávny stav. V konaní nebol preukázaný protiprávny postup žalovaného a ani protiprávny stav u žalobcu zapríčinený konaním žalovaného. Pokiaľ žalobca tvrdil, že osobami v porovnateľnej situácii sú bývalí policajti a vojaci, z uvedeného nebolo zrejmé, ktorému bývalému policajtovi a vojakovi bol priznaný starobný dôchodok nekrátený, a teda bez použitia článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Pokiaľ žalobca tvrdil, že osobami v porovnateľnej situácii sú

aj bývalí sudcovia a prokurátori, tu je dôležité poznamenať, že ide o odlišnú skupinu osôb od bývalých policajtov a vojakov a odlišné právne predpisy, ktoré upravujú práva a zákonné nároky poistencov. Uvedené skupiny nie je možné porovnať.

1.3. Súd prvej inštancie záverom svojho rozhodnutia uviedol, že problematiku článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ako aj krátenie starobného dôchodku zaoberal Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých potvrdil správnosť krátenia starobného dôchodku v obdobných prípadoch. Ide napríklad o rozhodnutie sp. zn. 10So/59/2015 z 27.07.2016. Neobstojí ani odkaz žalobcu na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Sdo/10/2005, 1Sdo/15/2005 a 1Sdo/20/2005. Týmito rozhodnutiami boli zamietnuté dovolania žalovaného proti rozsudkom krajských súdov o zrušení rozhodnutí odporkyne o odňatí starobného dôchodku, resp. zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok príslušníkom ozbrojených zborov, ktorí poberali príspevok za službu od 01.07.2002 považovaný za výsluhový dôchodok. V týchto veciach išlo o nesprávny výklad ustanovenia § 173i ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení. Predmetné rozhodnutia vychádzali z právnej úpravy z právnej úpravy účinnej do 31.12.2003, nebola v nich riešená otázka krátenia starobného dôchodku v zmysle článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ktorú záväzne rieši vyššie uvádzaný judikát prijatý pod č. R 55/2011.

1.4. Súd prvej inštancie nemal za preukázané, že použitím Dohovoru č. 128 pri krátení starobného dôchodku žalobcu došlo k diskriminácii žalobcu. Vzhľadom na uvedené, keď žalobca nepreukázal, žeby došlo ku konaniu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok starobného dôchodku, nepreukázal nepriaznivé, alebo naopak, priaznivé zaobchádzanie s niekým iným v obdobnej situácii, ktorému by za rovnakých podmienok, ako tomu bolo u žalobcu (vo vzťahu k dátumu priznania výsluhového príspevku a starobného dôchodku s poukazom na vtedy platné a účinné zákony), bol priznaný starobný dôchodok nekrátený, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

1.5. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že žalovaný bol v predmetnom konaní v plnom rozsahu úspešný z dôvodu zamietnutia žaloby. Keďže si však neuplatnil nárok na náhradu trov konania a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, súd rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že súd zamietol antidiskriminačnú žalobu, ktorá smerovala proti porušeniu zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti sociálneho zabezpečenia, teda proti vedomej diskriminácii, ktorého všeobecný zákaz z akéhokoľvek dôvodu zakazuje článok 14 Európskeho dohovoru na ochranu základných ľudských práv, Listina základných ľudských práv, Ústava SR, zákon č. 461/2003 Z.z. a zákon č. 365/2004 Z.z. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. Súd prvej inštancie napriek tomu, že žalobca podal antidiskriminačnú žalobu pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v oblasti sociálneho zabezpečenia, nepreskúmal dôvody tejto žaloby, nevychádzal v konaní o jeho žalobe zo všeobecného zákazu diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu ale súd prvej inštancie porušenie povinnosti zo strany žalovaného odignoroval. Zdôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvej inštancie oprel len o nezákonné tvrdenie žalovaného, ktoré boli predmetom dokazovania správneho súdu v spore o výšku starobného dôchodku, teda nie pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a ktoré boli pre žalobcu známe pri podávaní antidiskriminačnej žaloby.

2.2. Do 30.06.2002 bolo zo zákona splnomocnené priznávať starobné dôchodky pre bývalých príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (patril aj žalobca), na ktoré vznikol nárok podľa § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže. Podľa tohto ustanovenia vznikol aj žalobcovi nárok na starobný dôchodok dňom 01.09.2003. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže teda do 30.06.2002 priznávalo každému dôchodcovi - teda bývalým príslušníkom starobný dôchodok v takej výške v akej vznikol zákonný nárok podľa § 133 v tom čase účinného zákona č. 100/1988 Zb. Od 01.07.2002 nadobudol účinnosť zákon č. 382/2002 Z. z. v zmysle ktorého už nebolo Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže zo zákona oprávnené priznávať starobné dôchodky. Od tohto dátumu priznáva starobné dôchodky, na ktoré vznikol nárok podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. Sociálna poisťovňa. Žalovaný nezákonne uplatňuje článok 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie nepreskúmal. Ak Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže bolo presvedčené, že od 12.01.1991 mohlo nezákonne na krátenie výšky starobného dôchodku uplatniť čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, tak to malo

byť uplatnené hneď po účinnosti dohovoru. Zo strany Generálneho riaditeľstva dochádzalo k priznávaniu starobných dôchodkov v plnej výške. Žalovaný vedome zaobchádza so žalobcom odlišne v sociálnom zabezpečení ako s bývalým príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže. Žalobca je tým vedome a úmyselne diskriminovaný proti tým dôchodcom, ktorým bol do 30.06.2002 priznaný starobný dôchodok v plnej výške. Súd prvej inštancie nevykonal dôkaz na preukázanie, že došlo k úmyselnému porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie a nevykonal na pojednávaní, ani ďalšie dôkazy, ktoré mali potvrdiť, že žalovaný so žalobcom konal odlišne tým, že mu nepriznal starobný dôchodok v plnej výške. Súd prvej inštancie nepreskúmal rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 12.05.2014 z právneho pohľadu, či uplatnením článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 nedošlo k odlišnému zaobchádzaniu u žalobcu v sociálnom zabezpečení.

2.3. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. neuložil žalovanému povinnosť preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania u žalobcu. Práve naopak, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca musí uniesť dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie v rozpore so svojím tvrdením, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutia súdov v správnom súdnictve, odôvodnil svoje rozhodnutie len a len nezákonnými skutočnosťami, ktoré boli predmetom správnej žaloby, ktorú žalobca podal pre nepriznanie starobného dôchodku v takej výške v akej mu vznikol zákonný nárok, teda v tomto správnom konaní správny súd preskúmaval len zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a nebol oprávnený skúmať či takýmto konaním prišlo k porušeniu zásady všeobecného zákazu diskriminácie. Súd prvej inštancie v rozhodnutí poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu v Slovenskej republike vydané v rámci dovolacieho konania, a to sp. zn. 1Sdo/15/2005 z 23.03.2006 publikovaný v zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR č. 3/2007 pod č. 40 a rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2006 pod č. 63, ktoré však boli vydané v rámci správneho súdnictva a nie v rámci konania o antidiskriminačnej žalobe. Paradoxom týchto rozhodnutí, že dovolacie konania inicioval žalovaný a týmito rozsudkami bol a viazaný no zámerne ich nerešpektoval.

3. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý nepovažuje podané odvolanie za opodstatnené. K opätovnému poukazovaniu žalobcu na nezákonnosť krátenia jeho starobného dôchodku podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, uviedol, že uvedená námietka už bola predmetom súdneho prieskumu, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkami súdov Slovenskej republiky. Treba zdôrazniť, že výsluhový dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia má charakter dávky v starobe, preto bolo potrebné v prípade žalobcu postupovať v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 a krátiť jeho starobný dôchodok, a to primerane skončených rokov doby trvania profesionálnej služby, ako je to uvedené v judikáte č. 45/2013. Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec náležite právne posúdil, pričom nezistil protiprávny postup a ani protiprávny stav zapríčinený konaním žalovaného.

4. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca repliku, v ktorej uviedol, že v podanej antidiskriminačnej žalobe zo dňa 28.06.2017 zákonnými dôkazmi preukázal v čom, ako a kedy došlo v jeho prípade k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v oblasti sociálnych dávok. Dôkazy o porušení zásady rovnakého zaobchádzania boli prenesené aj na verejnom pojednávaní v danej veci. Hoci dôkazné bremeno spočívalo na žalovanej strane, tak ako na verejnom pojednávaní žalovaný nepreukázal, že v danej veci žalobcu neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, tak ani v zaslanom vyjadrení žalovaný nepreukázal, že u žalobcu neporušil všeobecný zákaz diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, teda že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti sociálneho zabezpečenia.

5. Žalovaný nevyužil svoje právo na použité dupliky a k replike žalobcu sa nevyjadril.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné

7. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval príslušné ustanovenia antidiskriminačného zákona

č. 365/2004 Z.z., zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby, na základe čoho dospel k správnym právnym záverom, že žalobca nepreukázal, že by došlo ku konaniu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok výsluhového a starobného dôchodku, pretože nepreukázal nepriaznivé zaobchádzanie s niekym iným v obdobnej situácii. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

9. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a zostal na svojich tvrdeniach uvedených v konaní na súde prvej inštancie. Námietať sa nevykonania dôkazov súdom prvej inštancie je nedôvodná, nakoľko zo súdneho spisu nevyplýva, žeby okrem listinných dôkazov, boli iné dôkazy žalobcom navrhnuté.

10. Antidiskriminačný zákon zakotvuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktorá je vyjadrená v čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky. Antidiskriminačný zákon poskytuje legálnu ochranu, kde je poškodená osoba oprávnená sa obrátiť na všeobecný súd so žalobou, ktorou sa domáha ochrany svojich práv. Každý, kto sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, sa môže domáhať svojich práv na súde v rámci osobitného konania, ktoré nová procesnoprávna úprava označila ako antidiskriminačné spory. Procesný postup je upravený v tretej časti druhej hlavy druhého dielu Civilného sporového poriadku. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného, tak takýto záver žalobcu nemá oporu v práve. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 16/09-23 zo dňa 30.04.2009 zaujal stanovisko k dôkaznému bremenu v antidiskriminačnej žalobe. V uvedenom rozhodnutí Ústavný súd konštatoval, že dôkazné bremeno neťaží len a výlučne žalovanú stranu, ale aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť aj pohnútku diskriminačného konania. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania.

10.1. Súd prvej inštancie teda správne uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal v čom malo spočívať diskriminačné konanie. Žalobca neuviedol v čom mal byť znevýhodnený oproti iným osobám v obdobnom postavení. Taktiež v žalobe absentuje niektorý z diskriminačných dôvodov uvedených v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. antidiskriminačného zákona. Neobstojí argument žalobcu, že je znevýhodnený voči sudcom a prokurátorom, nakoľko dôchodkové zabezpečenie sudcov a prokurátorov upravujú osobitné zákony.

11. Podaná žaloba vykazuje znaky preskúmania rozhodnutia žalovaného. Žalobcom pôvodne formulovaný petit, požadoval doplatenie rozdielu v dôchodku a následne sa domáhal zdržania sa ďalšieho konania a napraviť protiprávny stav. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že žalobca podal v rámci správneho súdnictva správnu žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, t. j. žalovaného. V správnom súdnictve bolo rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 08.12.2016, č. k. 25Sd/188/2014-83 potvrdené rozhodnutie žalovaného. Uvedený rozsudok prešiel aj odvolacím konaním, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 31.05.2017 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline. Antidiskriminačná žaloba nie je ďalším opravným prostriedkom na preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktoré vydal žalovaný. Účelom konania o antidiskriminačnej žalobe je zistiť či žalovaný svojím postupom neznevýhodnil žalobcu oproti osobám v obdobnej situácii, a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona. V správnom súdnictve bol konštatovaný zákonný postup žalovaného pri krátení dôchodku aplikáciou článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Súd prvej inštancie ani odvolací súd nemajú zákonnú kompetenciu preskúmať rozhodnutia, ktoré boli vydané správnymi orgánmi, alebo boli vydané správnymi súdmi. V prípade úspechu žalobcom formulovanému petitu by došlo k zásahu do iného súdneho rozhodnutia, a to aj do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čím by došlo k spochybneniu rozhodnutí, ktorými bol výpočet kráteného dôchodku konštatovaný za zákonný.

11.1. Zo strany súdu prvej inštancie bolo správne, keď sa v napadnutom rozsudku vysporiadal a uviedol závery správnych súdov o prípustnosti aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Odvolací súd pre úplnosť taktiež uvádza, že uvedená problematika aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 bola riešená v rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky v rámci správneho súdnictva a opakovane sa k

nej vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. V rozsudku zo dňa 04.07.2017, sp. zn. 7So/1/2017 NS SR vyjadril názor, že z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 vyplýva, že ak príde k súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného systému ako aj osobitého systému zabezpečenia, je v zmysle predmetného dohovoru je možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť a nemožno ho odňať pokiaľ, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou nepresahuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Žalobca nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za dobu, ktorú mal v osobitom systéme zabezpečenia hodnotenú pre nárok a výšku výsluhového dôchodku, ktorá ma od dovŕšenia dôchodkového veku charakter starobného dôchodku z osobitného systému zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem starobný dôchodok neobsahuje. Najvyšší súd taktiež vyslovil názor, že v danom prípade nejde o diskrimináciu podľa článku 12 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd taktiež uvádza, že žalobcom uvádzané rozhodnutia NS SR v rámci správneho súdnictva (sp. zn. 1Sdo/10/2005, 1Sdo/15/2005, 1Sdo/20/2005) sú na daný prípad neaplikovateľné, nakoľko v nich boli zamietnuté dovolania žalovaného proti rozsudkom krajských súdov o zrušení rozhodnutí žalovaného o odňatí starobného dôchodku, resp. zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok príslušníkom ozbrojených zborov. V týchto rozhodnutiach išlo o nesprávny výklad ustanovenia § 173i ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.07.2016, sp. zn. 10So/59/2015). Súdny potvrdili, že uvedený spôsob aplikácie ustanovenia článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 je prípustný.

12. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku a preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na úspechu žalovaného v konaní.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhoviel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol by mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanému aj vzhľadom na jeho postavenie v konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).